

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Stelian Țurlea

Ești pe cont propriu

CRIME SCENE PRESS

2017

Prolog	9
Victor Stamate	11
Petruș	25
Loverboy	29
Petruș	37
Alipie	42
Vladone	46
Don Paul	51
Fleancă	55
Florinel	65
Vladone	72
Fleancă	81
Sorin	92
Don Paul	96
Alipie	101
Vladone	105
Puricel	108
Șeful	111
Sorin	116
Petruș	120
Alipie	126
Don Paul	136
Stamate	139
Sarah	148
Sorin	156

Victor Stamate

1.

Victor Stamate merge aproape în fiecare weekend la meciurile de fotbal de cartier care se joacă pe stadionul în paragină și cu tribuna cât pe ce să se prăbușească.

Spectatorii sunt în majoritate tineri, intră dând cinci lei sau nici atât. Paznicii închid ochii pentru că oricum suma pe care ar câștiga-o administratorul, dacă ar insista să ia mai mult, ar fi de râsul lumii și nu i-ar folosi la mai nimic. Patronul echipei câștigă din renumele că e om de treabă și nu se zgârcește să-i jupoaie pentru un meci în care nu vezi mare brânză, o mână de aiuriți care aleargă după minge fără vreo tactică, veniți să nădușească pe teren direct de la lucru sau de pe stradă; câțiva, puțini, direct de la școală. Cu nimic mai buni decât cei care se uită la ei și le aruncă din tribune îndemnuri nerușinate sau înjurături neluate în seamă.

Cine nu plătește cei câțiva firfirici n-ajunge în tribună, vede meciul de pe marginea terenului, în picioare, nu sparge semințe stând în fund, ca domnii. Jucători de rahat, fotbal de rahat, spectatori de rahat. Dar vin și cască gura pentru că n-au unde să se ducă și n-au ce face, se plictisesc să tot bată strada. O bat oricum, dar își mai istovesc ieșirile, pentru că până și meciurile astea fără idei sfârșesc mai mereu cu aclamații, îmbrânceli și bătăi între suporteri, din te miri ce, haine rupte și sânge. Câteodată, cineva cheamă ambulanța, îi duce pe câțiva la spital și lucrurile se liniștesc ca prin farmec, înainte să apară poliția.

Niciodată Stamate nu se dă polițist, când merge pe stadion. Niciodată nu se bagă în față să-i calmeze pe agitați. Niciodată lucrurile nu degenerază într-atât încât să fie obligat să arate că e polițist.

Stadionul e un teren de fotbal împrejmuit, flancat pe o latură cu două barăci cu dușuri, în care jucătorii se spală și se schimbă; mai pot și spectatorii cu bășicile slabe să se ușureze, dacă lasă un leu în cutia piticaniei care păzește intrarea, nimeni nu știe să spună dacă-i femeie ori bărbat și nici măcar dacă a făcut suta de ani ori mai are de-o tură până acolo. În apropierea barăcilor se ridică o improvizație de tribună, zece rânduri de bănci de scânduri groase, late și geluite, cocoțate pe o structură de piloni și drugi de fier cam ruginit, sub care se înghesuie cele câteva sute de spectatori dacă se pornește să plouă pe neașteptate.

Numit pompos „bază sportivă”, stadionul a aparținut unei fabricuțe alăturate de anvelope, ea însăși o anexă a fabricii mai mari Vulcan, aflată vreo doi kilometri mai spre centru, nimeni nu mai știe de ce se ridicase acolo, să dea mână de lucru mahalalei sau să ducă mirosurile și fumul cât mai departe de străzile principale. La scurtă vreme după ce se schimbaseră regimul, fabrica fusese vândută unor tuciuiri care habar n-aveau cum să fabrice mai multe cauciuri și erau interesați doar să taie utilajele și să le vândă mai repede la fier vechi. Îmbogățiți peste noapte, dispăruseră în mai puțin de un an, nu voiau și terenul, încă nu se răspândise nebunia imobiliarelor.

Nea Griguță răspunsese cu capul de când se știa de baza sportivă, cu acte în regulă. A continuat și după privatizarea fabricii să ude gazonul, să-l tundă, de parcă era al lui, adusese un dulău care hămăia fioros la oricine încerca să smulgă gardurile de fier și plasele de sârmă împrejmuitoare și să se care cu ele în spate, ruginite așa cum erau. Nimeni nu știa din ce trăiește. Cineva îl sfătuisese probabil cum să facă, a mers la autorități cu martori că fusese stăpânul terenului de când lumea, nu se găsisese nimeni să spună că nu-l văzuse îngrijindu-l, și s-a trezit proprietar. A dat sfoară-n țară să vină puștimea să joace fotbal.

Când au apărut niște șmecheri care se dădeau stăpâni pe toată întinderea dintre două străzi, nea Griguță le-a arătat actele, hândrălăii mai răsăriți care jucau fotbal i-au pus pe fugă când băieții răi insistaseră, mai veniseră de câteva ori, coborând din jeepuri prăfuite și pe urmă s-au lăsat păgubași, dispărând cu aceleași jeepuri. Cât durase pocinogul, nea Griguță își mai luase doi dulăi fioroși și dormea într-una dintre barăci, altminteri este vecin cu Stamate, îi despart doar câteva case.

E mândru că împiedicase distrugerea terenului de fotbal pe care îl tunde cu sfințenie cu un hârb de mașină pe benzină, care păcăne asurzitor și scoate mult fum. Nimeni nu știe de unde ia benzina, dacă i-o aduce careva sau o fură el.

Cartierul e mândru că are un stadion. În afara ăloro mari, nici cât degetele unei singure mâini, nu prea mai găsești în București stadioane. Din milioanele de oameni, măcar câteva zeci de mii vor fi vrând să alerge, dar n-au unde. Sunt Venus, Vulcan, Faur, Voința, Frăția, Spic de grâu, Aversa, Laromet, poate și altele la fel de prăpădite, stadioane de fabrică pe care nu le știi decât vecinii. Și nimeni n-are habar cum de mai rezistă. Se trezește uneori câte un judecător să retrocedeze un teren c-un stadion cuiva care sigur are acte măsluite, nimeni dintre vecinii terenului nu-și amintește să-l fi văzut în viața lui și de obicei nici nu se uscă cerneala pe document și terenul e deja vândut unora plini de bani, gata să ridice blocuri, vile și mall-uri.

Cartierul are și echipă de fotbal, nu reușește să iasă din liga a șasea, nici măcar nu există o asemenea ligă, dar ei așa își zic, tot sperând că vor ajunge să joace și cu echipe adevărate din liga a cincea sau chiar a patra, Atletico, Power Team, Milanneto, Progresul Spartac, sau Frăția, Venus, Unirea Tricolor, Sportul Studentesc și Progresul București, care fuseseră glorii în vremuri pe care puțini le apucaseră. Când se va întâmpla asta, sigur or să apară și sponsorii să bage bani în stadion. Cum se-ntâmplase cu Juventus, nu exista exemplul mai nimerit.

Împăcați cu gândul cel bun, se chinuie să facă rost de echipament asemănător măcar pentru paisprezece ori cincisprezece jucători, roșu, bleumarin și galben, așa se încetățenise, jambiere, apărători, ghete, schimburi. Și-au găsit un patron care speră să calce pe urmele Rapidului, frige mici și fleici pe teren, după fiecare meci, cu nave de bere blondă, le aduce pe toate de la crâșma pe care o ține în apropiere. Își scoate pârleala pentru că, după orice prăpădit de meci, se strâng supporterii să comenteze și să facă pronosticuri dacă mai apucă să vadă în viața lor echipa săltând în vreo ligă și beau până-și pierd mințile. Patronul câștigă cât nu sperase vreodată. Și nea Griguță, ajuns la șaptezeci de ani, speră să trăiască clipa când echipa va fi într-o ligă mai acătării și se va lupta cu ai mari.

Stamate nu se duce niciodată cu hârbul său de mașină la prăpăditul de stadion, sigur s-ar fi găsit vreun puști fără Dumnezeu să i-l zgârie de toată frumusețea cu cheia, să arate lumii cât e el de artist, văzuse destui care-și smulgeau părul din cap când plecau de la meci și le săreau în ochi desenele făcute pe portiere.

Se întoarce acasă cu tramvaiul, câteva stații, sau de regulă bate drumul pe jos, prilej să-și aprindă o țigară, chiar două, să le pufăie gânditor.

Locuiește de când se știe în cartierul mărginaș, cu multe străzi doar pietruite cu bolovani de râu, case fără etaj și schelete de fabrici și depozite în care se adună gunoaie și câini vagabonzi și în care au murit destui țigani care s-au încăpățânat să scoată fierul din zidurile gata să cadă și care chiar se prăbușiseră peste câțiva. De când ține minte, la fiecare rând de alegeri zona era anunțată ca prioritară pentru următorul mandat, unul după altul apăreau indivizi dornici să-i încante pe oameni cu investițiile viitoare. Uneori individul era întrebat dacă o să facă și el ca ai dinainte, să-i uite a doua zi după vot, răspunsul era mereu dător de speranță, omul se jura pe toate cele sfinte, striga că dacă n-a mai apărut acela dinainte și mă vedeți pe mine înseamnă că

viitorul va fi altfel. Nu-ntrebați cum, va fi pur și simplu altfel! Credeți-mă! Oamenii îl credeau și-l votau.

Lui Stamate îi stătea pe limbă să le spună, de fiecare dată, că-s proști-grămadă, până-n ziua în care a înțeles că oamenii se bucură că aud ce voiau să audă și i-ar fi amărât și înrăit degeaba deschizându-le ochii. Așa că n-au apărut în cartierul mărginaș blocuri noi, se oprișeră la mai mult de-un kilometru, nici străzile n-au fost asfaltate, iar scheletele hidoase ale depozitelor nu fuseseră înlocuite cu hipermarketuri, vile, magazine moderne. Nimic din ce se promisese. În schimb, populația se înmulțea, mult tineret care bate străzile până după miezul nopții, căutând o distracție. Singura rămăsese multă vreme stadionul vechi. Stamate știe că nu-i de ajuns.

Până în ziua în care chiar se întâmplase ceva.

Cineva, nu se știa în prima clipă cine, cumpărase un rând de case vecine cu terenul viran pe care fusese fabrica de anvelope, în apropierea stadionului, bătrânii care le locuiau dispăruseră peste noapte, habar n-aveau unde fuseseră relocați, nimeni n-a apucat să-i întrebe dacă fuseseră amenințați, jecmăniți sau primiseră cât ceruseră sau cât se cuvenea pe dărăpănăturile lor. Locul fusese împrejmuțit îndată cu garduri înalte, într-o lună au venit grămezi de utilaje, pregătite să sape și să construiască în trei schimburi, în alte cinci luni au înălțat o hardughie urâtă de sticlă și beton, seamănă cu un bloc de gheață orizontal, doar că e mai degrabă oval decât lunguiet, oamenii au boțezat arătarea *Hapul roșu*, aduce cu un hap pentru dureri de burtă, o clădire anostă cu acoperișul roșu-bomboană. După alte două luni s-a făcut inaugurarea cu mare tam-tam și carele tuturor televiziunilor de știri transmițând în direct. Deputatul care abia se adăugase șirului lung de deputați pe care lumea îi uitase se lăuda la știrile televizate că și-a ținut promisiunea față de alegători și va continua să lucreze în folosul lor, dacă-i vor da încă un mandat.

Stamate a aflat odată cu toată lumea cine construisese hardughia. Nu primăria, nici vreun minister, nici deputatul, care era un pârlit, ci